

בא וראה, משה היה השמש, ורצה להפנס לארץ. אמר לו הקדוש ברוך הוא, משה, כשבא אור השמש, נכללת הלבנה בתוכו. כעת שאתה שמש, איך יקומו כאחד שמש ולבנה? הלבנה אינה מאירה אלא בשעה שמתכנסת השמש, אבל כעת אינך יכול. אם תרצה לדעת ממנה, שלח לך אנשים, לעצמך, כדי לדעת.

בא וראה, משה, אם תאמר שהוא לא ידע שלא יפנס לארץ בזמן זה - לא פך, אלא ידע, ורצה לדעת ממנה עד שלא יסתלק, ושלח את המרגלים הללו. פיון שלא השיבו דבר פראוי, לא שלח פעם אחרת, עד שהקדוש ברוך הוא הראה לו, שפתיב (דברים לב) עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ. וכתוב (שם לד) ויראהו ה' את כל הארץ. ולא זה בלבדו, אלא כל אלו שעתידים לעמד בכל דור ודור, פלם הראה למשה. ונתבאר, ופרשוה החברים.

פיון שהתר משה לשלח, מה אמר להם? היש בה עץ. וכי מהו שאמר? ואם תאמר שלא ידע? אלא (לפנינו יאמר דבר, אבל פאן) כך אמר משה: אם יש בה עץ, הרי ידעתי שאני אפנס לשם. איזה עץ? זה עץ החיים. ושם לא היה, אלא בגן עדן שבארץ. אמר, אם יש בה עץ זה, אני אפנס לשם. ואם לא, לא אוכל אני להפנס.

אמר רבי חזי, פתיב (במדבר טו) וימצאו איש מקושש עצים פיום השבת. איזה עצים פאן? ומה הוא זה? אלא זה צלפחד, והיה מדקדק על העצים הללו איזה גדול מהאחר, ולא חשש לכבוד רבנו, והחליף שבת לשבת. זהו

תא חזי, משה הוה שמשא, ובצעא לאעלאה לארעא. אמר ליה קדשא בריך הוא, משה, פד אתי נהורא דשמשא, אתפליל סיהרא (דף קנ"ז ע"א) בגווייה, השתא דאנת שמשא, היך יקומון פחדא שמשא וסיהרא, לא נהיר סיהרא אלא בשעתא דאתפניש שמשא, אבל השתא לית אנת יכיל. אי תבעי למנדע מנה שלח לך אנשים, לגרמך, בגין למנדע.

תא חזי, משה, אי תימא דהוא לא ידע דלא ייעול לארעא בזמנא דא. לאו הכי, אלא ידע, והוה בעי למנדע מנה, עד לא יסתלק, ושלח לאלין מאללי, פיון דלא אתיבו מלה כדקא יאות, לא שלח זמנא אחרא, עד דקודשא בריך הוא אחזי ליה, דכתביב, (דברים לב) עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ. וכתביב (דברים לד) ויראהו יי את כל הארץ. ולא דא בלחודוי, אלא כל אינון דזמינין למיקם פכל דרא ודרא, פלהו אחזי ליה למשה. ואתמר, ואוקמוה חבריאי.

פיון דשארי משה למשלח, מה אמר לון. היש בה עץ. וכי מה הוא דקאמר, ואי תימא דלא ידע. אלא (לפנינו יימא מלה אבל הכא) הכי אמר משה, אם יש בה עץ, הא ידענא דאנא איעול לתמן. מאי עץ. דא אילנא דחיי. ותמן לא הוה אלא בגן עדן דארעא. אמר אם יש בה עץ דא, אנא איעול לתמן. ואי לא, לאו אנא יכיל למיעל.

אמר רבי חזי, פתיב (במדבר טו) וימצאו איש מקושש עצים פיום השבת. מאן עצים הכא. ומאן הוא דא. אלא דא צלפחד, והוה דייק על אלין אילנין, הי מנייהו רב על אחרא, ולא חשש ליקרא דמאריה, ואחלה שבת לשבת. הדא הוא דכתביב, (במדבר כז) פי בחטאו

מת, בחטא ו' מת. (והוא וכלא